

Arrest

nr. 237 122 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Square Eugène Plasky 92-94/2
1030 BRUXELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat T. FRANSSEN loco advocaat E. MASSIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 7 augustus 2018 diende verzoeker in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 februari 2019 ontving verzoeker de status van subsidiaire bescherming.

Op 21 juni 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 9 december 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het voormelde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in A. (Jemen), op [...] 1991. U heeft de Jemenitische nationaliteit, bent van Arabische origine, ongehuwd en moslim. U komt uit een gezin van drie kinderen. Uw ouders, uw zus en uw broer wonen in Sanaa (Jemen). U werkte in Jemen afwisselend in de qat-teelt en in de bouwsector. Tot 2013 woonde u in Sanaa. In 2013 verliet u Jemen nadat u problemen kreeg met de Al-Ikhwan partij (Moslim Broederschap). U werd gedurende één maand vastgehouden en tijdens uw gevangenschap mishandeld. U vluchtte naar Saoedi-Arabië, waar u aan de slag ging als automechanicien en vertegenwoordiger. In september 2017 vertrok u uit Saoedi-Arabië omdat u problemen kreeg met uw verblijfsvergunning. U reisde legaal naar Iran. Vanuit Iran probeerde u illegaal via Turkije naar Griekenland te gaan. Bij een eerste poging om Griekenland te bereiken, werd u door de Griekse grenswacht tegengehouden. U werd geslagen en na twee dagen vasthouding teruggestuurd naar Adana (Turkije). Midden november 2017 deed u een tweede poging om naar Griekenland te vluchten. Deze keer werd u door de Turkse politie onderschept, waarna u zes maanden werd opgesloten in Izmir. Uiteindelijk kwam u op 1 augustus 2018 per boot in Griekenland (Chios) aan. Op 7 augustus 2018 diende u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in Griekenland, verbleef u ongeveer zes maanden in een vluchtelingenkamp op Chios. Begin 2019 werd u overgeplaatst naar Thessaloniki, waar u in een opvangplaats in het dorp Maurice werd ondergebracht. Op 1 februari 2019 ontving u de status van subsidiaire bescherming. In mei 2019 kreeg u een Griekse verblijfskaart die geldig is voor een periode van drie jaar (geldigheid 12/02/2019 tot 11/02/2022). Na ontvangst van uw verblijfskaart werd u verzocht om uw opvangplaats in Maurice te verlaten en woonde u ongeveer twee weken in het huis van een vriend in Thessaloniki. Begin juni 2019 verliet u Griekenland en reisde u via Italië, Frankrijk, Duitsland en Nederland naar België, waar u op 21 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U verliet Griekenland omwille van de slechte levensomstandigheden. U geeft aan dat er in Griekenland geen Griekse taalopleidingen zijn, geen werkgelegenheid beschikbaar is, de medische voorzieningen beperkt zijn en er voor statushouders geen huisvesting voorzien is. Daarnaast haalt u in Griekenland veiligheidsproblemen met de politie aan. Tijdens uw verblijf op Chios werd u tijdens een controle van uw tent door een agent geslagen. In Thessaloniki werd u enkele keren door agenten gefouilleerd. Tot slot werd u in Griekenland slachtoffer van racisme en discriminatie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Jemenitisch paspoort, een kopie van uw aanhouding en opsluiting in Turkije (16 november 2017) en een door u afgelegde verklaring bij de directie van het opvangcentrum in Moeskroen nadat u door een Afrikaanse medebewoner werd geslagen tijdens de voedselbedeling in het kamp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de status van subsidiaire bescherming kreeg in Griekenland (verklaringen DVZ, nr.22; verklaringen CGVS, p.3 en p.5; antwoord Dublin Unit Griekenland aangaande verblijfsstatuut, dd.20/08/2019).

Op 1 februari 2019 kreeg u verblijfsrecht in Griekenland onder de vorm van subsidiaire bescherming en ontving u een verblijfskaart die drie jaar geldig is (geldigheid van 12/02/2019 tot 11/02/2022).

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u vooreerst de levensomstandigheden in Griekenland gelden.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat u in dit opzicht als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordien in de algemene economische situatie tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammad Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Met betrekking tot de problemen die u aanklaagt op het vlak van taalopleidingen, werkgelegenheid, medische zorgen en huisvesting in Griekenland, dient het CGVS vooreerst op te merken dat dit louter problemen van socioeconomische aard zijn (CGVS, p.7-10). U verklaart dat de overheidssteun die u op vlak van huisvesting ontving in mei 2019 werd stopgezet nadat u in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfskaart (CGVS, p.7). U moest uw verblijfplaats in Maurice verlaten en trok in het huis van een vriend in (CGVS, p.7). U voegt eraan toe dat uw Griekse verblijfskaart u toegang verschaftte tot de arbeidsmarkt, maar geen werk heeft kunnen vinden (CGVS, p.8).

Bij bovenstaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u al twee weken na het verkrijgen van uw verblijfskaart Griekenland heeft verlaten (CGVS, p.7). Hieruit kan allerm minst worden afgeleid dat u geprobeerd heeft om uw rechten als statushouder op vlak van huisvesting en werkgelegenheid te laten gelden en a priori de intentie had om zich te vestigen in Griekenland om er een verder leven op te bouwen.

U verliet Griekenland begin juni 2019. Rekening houdend met bovenvermelde dient te worden besloten dat u onvoldoende geprobeerd heeft om na het verkrijgen van uw verblijfskaart toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en huisvesting te verkrijgen (CGVS, p.7-8). Uw bewering als zou u na uw vertrek uit Chios enkele maanden geprobeerd hebben om met de zogenaamde 'ausweiss' (legitimatiebewijs) werk te vinden, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p.8). Immers u verkreeg dit legitimatiebewijs voor u de status van subsidiaire bescherming werd verleend. Hierop doorgevraagd verklaart u niet op de hoogte te zijn of de 'ausweiss' op zich volstond om in Griekenland legaal te kunnen werken (CGVS, p.8). Het feit dat u naliet zich hierover ernstig te informeren is uitermate merkwaardig en geeft blijk van weinig interesse om uw rechten als statushouder op het vlak van werk in Griekenland te doen gelden.

Voorts beweert u dat u in uw opvangplaats in Chios en Thessaloniki geen taalopleidingen kon volgen (CGVS, p.10). U voegt hieraan toe dat u navraag deed bij vrienden en bij de administratie van uw opvangplaats in Thessaloniki, maar zonder resultaat (CGVS, p.10). Dient echter te worden vastgesteld dat u op geen enkel ogenblik ernstig informeerde naar het aanbod van taalcursussen in de stad Thessaloniki of in uw zoektocht naar taalopleidingen hulp heeft ingeroepen van ngo's, mensenrechtenorganisaties of andere organisaties (CGVS, p.10-11). Opnieuw, gezien u kort na het verkrijgen van uw Griekse verblijfskaart Griekenland hebt verlaten, is het niet redelijk te beweren dat u als statushouder geen toegang kon krijgen tot een taalopleiding. Dit blijft opnieuw een blote bewering van uwentwege.

Met betrekking tot uw verklaringen aangaande de gebrekkige medische zorgen, dient het volgende te worden opgemerkt. Het is algemeen geweten dat Griekenland een grote vluchtelingenstroom te verwerken krijgt. Toch blijkt uit uw verklaringen dat Griekenland in de mate van het mogelijke tegemoet komt aan de noden van verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming verkregen, getuige hiervan uw verklaringen dat er een medische post was in het kamp op Chios, Artsen Zonder Grenzen vlakbij het kamp een dokterspost had opgetrokken en zieke mensen op Chios werden doorverwezen naar een ziekenhuis (CGVS, p.8-9). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot medische verzorging op Chios en medicatie kreeg (CGVS, p.9-10). Uw verklaring als zou het administratief personeel van uw verblijfplaats in Thessaloniki u gevraagd hebben om u voor uw tandpijn en huidprobleem (eczema) te richten tot een ziekenhuis en deze medische kosten zelf moest bekostigen kan de Griekse overheid bezwaarlijk verweten worden (CGVS, p. 9-10). Geenszins blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorgen ontzegd werden door de Griekse gezondheidsdiensten.

Voor wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, met name problemen met uw tanden, eczema, een probleem met uw dikke darm na het eten van vetten en geheugenproblemen ten gevolge een slag op uw hoofd tijdens uw opsluiting in Jemen (CGVS, p.9 en p.14), dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegt.

Op basis van uw verklaringen stelt het CGVS vast dat de levensomstandigheden waarover u het heeft niet dermate precair zijn als er getoetst wordt met de drempel van art.3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

U verklaart tot slot dat voor statushouders in Griekenland alle deuren gesloten blijven (CGVS, p.15). Dit stemt niet overeen met bovenvermelde informatie dat Griekenland als lidstaat van de EU gebonden is door het recht van de Europese Unie, waarvan u die internationale bescherming geniet gebruik kan maken.

Naast de algemene levensomstandigheden, doet u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vervolgens gelden dat u in Griekenland problemen kende met de politie.

Ten eerste haalt u aan dat u tijdens een poging om Griekenland te bereiken met tientallen vluchtelingen door de Griekse politie werd onderschept. U werd geslagen, gefouilleerd en gedurende twee dagen vastgehouden. Twee dagen later droeg de Griekse politie u over aan de Turkse politie in Adana (CGVS, p.5-13). Dat u bij een eerste poging werd teruggestuurd naar Turkije, kadert in de deal die de Europese Unie sloot met Turkije om de vluchtelingenstroom in Europa te controleren. Bij een tweede poging lukte u het toch om Griekenland te bereiken. Uit informatie blijkt dat u in Griekenland arriveerde op 1 juli 2018. Uiteindelijk verkreeg u zelfs internationale bescherming in Griekenland. Aldus doet uw bewering een eerste keer te zijn teruggestuurd naar Turkije, weinig ter zake. U kaart vervolgens een tweede probleem aan met de Griekse politie. Zo nam een politieagent tijdens een controle van uw tent enkele kabels (inclusief uw kabel) mee die u en uw vrienden nodig hadden voor het opladen van een gsm of het gebruik van een ventilator. Toen u hierover een agent aansprak, werd hij boos en kreeg u een slag op uw achterhoofd (CGVS, p.11).

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment geprobeerd heeft om klacht in te dienen naar aanleiding van bovenvermelde problemen met de Griekse politie (CGVS, p.12-13). U haalt aan dat geen enkele instantie in Griekenland een luisterend oor heeft en zegt dat u wist dat niemand iets voor u zou doen (CGVS, p.12). Dit zijn enkele beweringen die u niet kan staven. Voor bovenvermelde incidenten diende u een beroep te doen op de hulp en de bescherming van de bevoegde autoriteiten in Griekenland. Bijkomstig dient te worden opgemerkt dat bovenvermelde problemen met de politie 'an sich' onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als

gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft uw verklaring als zou u in Thessaloniki enkele keren gefouilleerd zijn, dient tot slot het volgende te worden opgemerkt. U verklaart drie keer door agenten in burger te zijn tegengehouden. De agenten toonden hun badge, waarna u door de politie gefouilleerd werd en naar uw identiteitsdocumenten werd gevraagd. Na een controle van uw documenten mocht u beschikken (CGVS, p.12). U verklaart dat vele vluchtelingen aan gelijkaardige controles onderworpen werden en voegt eraan toe het probleem van de fouilleringen bij het administratief van uw opvangplaats te hebben vermeld, maar zonder resultaat (CGVS, p.13). Aangenomen kan worden dat dergelijke fouilleringen en identiteitscontroles kaderen in het controleren van de vluchtelingenstroom in Griekenland en het bewaren van de openbare orde. Het behoort tot de taak van de politiediensten om zich te vergewissen wat de identiteit en de bedoelingen zijn van nieuwkomers die op het grondgebied verblijven. Hieruit kan niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van schending van artikel 3 EVRM. Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat-indien u van oordeel bent dat de politie zijn bevoegdheid tijdens deze controles overschreden had en uw rechten niet gerespecteerd werden- zich diende te wenden tot de bevoegde Griekse instanties om een klacht in te dienen. Uw bewering als zou niemand iets voor vluchtelingen doen is enkel een veronderstelling die u op geen enkel moment aan de hand van concrete elementen of bewijsstukken kan hardmaken (CGVS, p.12).

Tot slot geeft u aan dat u in Griekenland te maken kreeg met racisme en discriminatie (DVZ, vragenlijst, p.3 en CGVS, p.14). U haalt aan dat de Griekse bevolking op vluchtelingen neerkijkt en u in winkels vaak bent gevolgd met als doel u te controleren of u zich schuldig maakte aan diefstal (CGVS, p.14). Verder geeft u aan dat een treinconducteur u en uw vrienden naar zitplaatsen achteraan de trein verwees, terwijl jullie nochtans genummerde zitplaatsen hadden in een ander gedeelte van de trein (CGVS, p.14).

Bovenstaande feiten volstaan niet om aan te tonen dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Evenmin kan hieruit besloten worden dat u in Griekenland het slachtoffer zou zijn geworden van dermate verregaande discriminatie dat het niveau van vervolging volgens de Geneefse Conventie zou zijn bereikt.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden opgemerkt dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt die uw beweringen aangaande uw problemen in Griekenland kunnen staven.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig is, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr.184 897).

De door u neergelegde documenten tenslotte doen hieraan geen afbreuk aangezien ze betrekking hebben op uw identiteit en nationaliteit, uw probleem in Turkije en een incident in het opvangcentrum in België, elementen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Daarnaast voert verzoeker ook een beoordelingsfout aan.

Verzoeker citeert en geeft eerst een theoretische uiteenzetting over artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tot slot citeert hij artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij zijn verblijfsvergunning van subsidiair beschermd heeft afgegeven aan een smokkelaar. Verweerder stelt wel in het algemeen dat zijn statuut drie jaar geldig blijft (tot 11 februari 2022) maar heeft volgens verzoeker geen woord gerept over de effectiviteit van de bescherming na een afwezigheid op het Griekse grondgebied, de effectiviteit van de bescherming in het algemeen en de mogelijkheden tot hernieuwing volgens de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad waarin de Raad vaststelde dat er geen duidelijkheid was of de verzoekende partij in die zaak nog steeds van de subsidiaire bescherming genoot in Spanje. Verzoeker meent dat het administratief dossier daar geen duidelijkheid over biedt. Hij meent dat het schrijven van de Griekse autoriteiten die de terugname van verzoeker in het kader van de Dublinverordening weigeren onvoldoende is om het bestaan en de effectiviteit van de verblijfsvergunning aan te tonen. Het dossier bevat geen kopie van de verblijfsvergunning, noch bevat het dossier communicatie met Griekenland over de terugname van verzoeker in het kader van de toegekende subsidiaire bescherming. Hoewel de bewijslast wat betreft het bestaan van de verblijfstitel van verzoeker bij verweerder ligt, is er geen bewijs van de vergunning in het dossier, noch informatie over diens geldigheid, terwijl de bestreden beslissing er nochtans volledig op steunt.

Verzoeker vervolgt dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt om een beschermingsverzoek onontvankelijk te verklaren indien de betrokkene reeds een internationale beschermingsstatus heeft in een andere lidstaat. Hij stipt evenwel aan dat dit het CGVS er niet van ontslaat na te kijken of die internationale bescherming die wordt toegekend door die andere lidstaat voldoet aan de voorwaarden van artikel 20 en volgende van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker citeert de paragrafen 86 tot 90 uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 waarin de grote kamer voor recht heeft gezegd dat het CGVS moet analyseren of er een schending is van artikel 4 van het Handvest. In het derde en vierde onderdeel van zijn verzoekschrift gaat verzoeker in op zijn problemen met de Griekse politie en op zijn kwetsbaarheid. Hij stelt zich in een situatie van afhankelijkheid te bevinden. Hij somt op dat hij reeds in Jemen werd vastgehouden en tijdens zijn gevangenschap werd mishandeld, dat hij reeds werd geslagen door de Griekse grenswacht en twee dagen werd vastgehouden en dat hij ook door de Turkse politie werd opgepakt en zes maanden werd gevangengehouden in Izmir. Verzoeker stelt geen gewelddadige man

te zijn die werd opgesloten voor misdaden, doch enkel omwille van zijn problemen in Jemen en tijdens zijn pogingen om het land te ontvluchten. In het vierde onderdeel van zijn middel vervolgt verzoeker onder meer dat hij het slachtoffer werd van passiviteit en agressie van de plaatselijke autoriteiten. Verzoeker citeert vervolgens passages uit het gehoorverslag om dit te staven, die onder meer ingaan op het geweld van de politie waaronder het feit dat hij het slachtoffer werd van een naaktfoullering waarbij hij eveneens geen eten kreeg gedurende twee dagen. Verzoeker stelt dat hij zich niet kon richten tot een hogere autoriteit om de racistische handelingen van de politie aan te geven, aangezien hij geen Grieks spreekt. Hij stelt eveneens dat aangezien het geweld door de lokale autoriteiten zelf werd gepleegd, slachtoffers van dat geweld zich onmogelijk tot diezelfde autoriteiten kunnen richten om hulp te vragen of klacht in te dienen betreffende het incident. Hij concludeert dat het aan verweerder toekomt om na te gaan of een terugkeer naar Griekenland verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens citeert verzoeker uit een rapport van Amnesty aangaande het racisme dat ook erkende vluchtelingen ondergaan in Griekenland. Daarnaast bevestigen volgens verzoeker ook andere artikelen de straffeloosheid van de partij Gouden Dageraad en de link tussen die partij en de politie. Hij acht het opmerkelijk dat in het administratief dossier geen objectieve informatie zit over die elementen, zodat de elementen die door verzoeker werden aangevoerd, niet door verweerder werden geanalyseerd, hetgeen de beperkte zorg onderstreept die verweerder heeft besteed aan dit dossier om de analyseplicht correct uit te voeren. Verzoeker concludeert tot een gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in het dossier.

2.2. Documenten

Bij het verzoekschrift heeft verzoeker de volgende rapporten gevoegd:

- Stiftung Pro Asyl en RSA, "Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, van 23 juni 2017
- "Combien de temps allons-nous tolérer cette situation?" histoires de réfugiés dans les camps des îles grecques", van 8 februari 2018, van Aimas Korotana
- "HCR - Réforme des procédures d'asile en Grèce : davantage doit être fait ", van 30 janvier 2015

Verzoeker heeft ter zitting de volgende documenten/ het volgende filmpje voorgelegd:

- Drie kleurenprints van foto's. Op twee foto's is verzoeker met twee andere mannen te zien. Op een foto een man op de knieën. Verzoeker wijst de man met de rode T-shirt aan als een vriend die zelfmoord heeft gepleegd in Griekenland.
- Verzoeker heeft eveneens ter zitting een filmpje op zijn gsm getoond aan de Raad en aan de gemachtigde van verweerder waarop een persoon te zien is, die onder een deken ligt, men het deken van het gezicht wegtrekt en men een man roerloos ziet liggen.

2.3 Verweerder heeft geen nota ingediend.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° zet in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) om. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland, meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betwist dit evenwel. De Raad kan de redenering van verzoeker evenwel niet volgen. Het feit dat hij zijn verblijfsvergunning heeft afgegeven aan de smokkelaar, betekent niet dat verzoeker bijgevolg niet meer van de subsidiaire beschermingsstatus zou genieten. Met andere woorden, het feit dat men zijn instrumentum (de verblijfsvergunning in de zin van de verblijfskaart) heeft afgegeven aan een smokkelaar, betekent niet dat het onderliggend recht ook is verloren. Verzoeker meent dat het administratief dossier ons niet verder brengt doch het dossier bevat in de map “landeninformatie” een schrijven van de Griekse autoriteiten van 20 augustus 2019 waarin zij de terugname op grond van de Dublin III-verordening weigeren aangezien verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op 1 februari 2019 en een daarbij horende verblijfsvergunning geldig “from 12/2/2019” “until 11/2/2002”. Ook al is het duidelijk dat de datum voor het verstrijken van de vergunning een vergissing moet zijn, meent de Raad dat zelfs indien de geldigheidsdatum van de verblijfskaart zou verstreken zijn, dit opnieuw niet betekent dat de onderliggende beschermingsstatus ook zou “verstreken” zijn. Het verlies van een internationale beschermingsstatus houdt immers een intrekking, opheffing of weigering van verlenging in zeer specifiek omschreven gevallen van de status in (cf. artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn) en niet het louter verstrijken van een kaart. Dienaangaande volgt de Raad dan ook de motieven van verweerder in de bestreden beslissing. De Raad volgt niet dat het dossier geen enkel stuk bevat waaruit het bestaan blijkt van de internationale bescherming in Griekenland. Het feit dat het dossier geen kopie bevat van de verblijfsvergunning kan bezwaarlijk aan verweerder ten kwade worden geduid als verzoeker zelf verklaart dat hij zijn verblijfsvergunning aan de smokkelaar heeft afgegeven. De Raad neemt niet aan dat naast de communicatie met de Griekse autoriteiten die zich reeds in het dossier bevindt, nog bijkomende communicatie had moeten opgenomen worden over de terugname van verzoeker als subsidiair beschermde, louter om aan te tonen dat verzoeker nog steeds de status heeft. Anders dan hetgeen verzoeker voorhoudt, beperkt de informatie wat betreft het bestaan van de internationale beschermingsstatus zich niet tot de mondelinge verklaringen van verzoeker, maar bevat het administratief dossier dienaangaande een stuk van de Griekse autoriteiten van 20 augustus 2019 dat uitdrukkelijk bevestigt dat verzoeker niet onder de Dublin III-verordening valt aangezien hij op 1 februari 2019 de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen. Verweerder kon er dus bij het nemen van de beslissing rechtmatig vanuit gaan dat verzoeker beschikt over de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-

297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81.). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ, Ibrahim, pt. 86 en HvJ, Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ, Ibrahim, pt. 87 en HvJ, Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim, pt. 88 en HvJ, Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" bereiken, wat afhangt van "alle gegevens van de zaak" (HvJ, Ibrahim, pt. 89 en HvJ, Jawo, pt. 91).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zowel in zijn gehoor bij het CGVS als in zijn verzoekschrift uitgebreid is ingegaan op de problemen met de Griekse politie die hij heeft gehad. Niet enkel gaat verzoeker in op de talrijke fouilleringen, maar eveneens op het geweld dat hij door de Griekse politie heeft moeten ondergaan, waaronder slagen op het achterhoofd. Verzoeker heeft eveneens tijdens zijn gehoor bij verweerder vermeld het voorwerp te hebben uitgemaakt van een naaktfouillering in combinatie met vasthouding en zonder eten. In het verzoekschrift citeert hij onder meer in detail die passage uit het gehoorverslag.

Dienaangaande stelde verweerder het volgende in de beslissing:

"Ten eerste haalt u aan dat u tijdens een poging om Griekenland te bereiken met tientallen vluchtelingen door de Griekse politie werd onderschept. U werd geslagen, gefouilleerd en gedurende twee dagen vastgehouden. Twee dagen later droeg de Griekse politie u over aan de Turkse politie in Adana (CGVS, p.5-13). Dat u bij een eerste poging werd teruggestuurd naar Turkije, kadert in de deal die de Europese Unie sloot met Turkije om de vluchtelingenstroom in Europa te controleren. Bij een tweede poging lukte u het toch om Griekenland te bereiken. Uit informatie blijkt dat u in Griekenland arriveerde op 1 juli 2018. Uiteindelijk verkreeg u zelfs internationale bescherming in Griekenland. Aldus doet uw bewering een eerste keer te zijn teruggestuurd naar Turkije, weinig ter zake. U kaart vervolgens een tweede probleem aan met de Griekse politie. Zo nam een politieagent tijdens een controle van uw tent enkele kabels (inclusief uw kabel) mee die u en uw vrienden nodig hadden voor het opladen van een gsm of het gebruik van een ventilator. Toen u hierover een agent aansprak, werd hij boos en kreeg u een slag op uw achterhoofd (CGVS, p.11).

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment geprobeerd heeft om klacht in te dienen naar aanleidingen van bovenvermelde problemen met de Griekse politie (CGVS, p.12-13). U haalt aan dat geen enkele instantie in Griekenland een luisterend oor heeft en zegt dat u wist dat niemand iets voor u zou doen (CGVS, p.12). Dit zijn enkele beweringen die u niet kan staven. Voor bovenvermelde incidenten diende u een beroep te doen op de hulp en de bescherming van de bevoegde autoriteiten in Griekenland. Bijkomstig dient te worden opgemerkt dat bovenvermelde problemen met de politie 'an sich' onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft uw verklaring als zou u in Thessaloniki enkele keren gefouilleerd zijn, dient tot slot het volgende te worden opgemerkt. U verklaart drie keer door agenten in burger te zijn tegengehouden. De agenten toonden hun badge, waarna u door de politie gefouilleerd werd en naar uw identiteitsdocumenten werd gevraagd. Na een controle van uw documenten mocht u beschikken (CGVS, p.12). U verklaart dat vele vluchtelingen aan gelijkaardige controles onderworpen werden en voegt eraan toe het probleem van de fouilleringen bij het administratief van uw opvangplaats te hebben vermeld, maar zonder resultaat (CGVS, p.13). Aangenomen kan worden dat dergelijke fouilleringen en identiteitscontroles kaderen in het controleren van de vluchtelingenstroom in Griekenland en het bewaren van de openbare orde. Het behoort tot de taak van de politiediensten om zich te vergewissen wat de identiteit en de bedoelingen zijn van nieuwkomers die op het grondgebied verblijven. Hieruit kan niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van schending van artikel 3 EVRM. Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat-indien u van oordeel bent dat de politie zijn bevoegdheid tijdens deze controles overschreden had en uw rechten niet gerespecteerd werden- zich diende te wenden tot de bevoegde Griekse instanties om een klacht in te dienen. Uw bewering als zou niemand iets voor vluchtelingen doen is enkel een veronderstelling die u op geen enkel moment aan de hand van concrete elementen of bewijsstukken kan hardmaken (CGVS, p.12)."

Uit het voorgaande valt op dat op geen enkele wijze wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker heeft verklaard het voorwerp te hebben uitgemaakt van een naaktfouillering door de Griekse politie en dat hij niet alleen verschillende dagen werd vastgehouden maar tevens geen eten kreeg. De Raad moet tot de vaststelling komen dat die vorm van fouillering, als onderdeel van het relaas, werd genegeerd door het CGVS en dat eveneens werd genegeerd dat verzoeker verklaarde geen voedsel te hebben gekregen tijdens die vasthouding. De Raad kan verweerder volgen dat de andere fouilleringen, die volgens verzoeker in Thessaloniki hebben plaats gevonden en waarvan verzoeker stelt dat de agenten hun badge toonden, waarna hij door de politie gefouilleerd werd, naar zijn identiteitsdocumenten werd gevraagd en hij na een controle van uw documenten kon beschikken, kunnen beschouwd worden als het louter bewaren van de openbare orde en het vergewissen van de identiteit van vreemdelingen op het grondgebied. Dit kan inderdaad niet beschouwd worden als een schending van artikel 3 van het EVRM. Echter, een dergelijke redenering kan niet zonder nader onderzoek worden gevolgd in het geval van de aangehaalde naaktfouillering door de Griekse politie, waarvan verzoeker stelt dat die eerder en elders plaatsvond, waarbij hij bijkomend verklaart twee dagen te zijn opgesloten en geen eten te hebben gekregen. De Raad herhaalt dat verweerder deze verklaringen die hem bekend waren, heeft genegeerd in zijn onderzoek. Ter zitting verklaart verzoeker verder nog gedwongen geweest te zijn uit de toiletten te drinken wegens gebrek aan water.

Een naaktfouillering kan, afhankelijk van de concrete omstandigheden, wel degelijk de graad van ernst bereiken van een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Dit is in casu relevant aangezien indien verzoeker reeds het voorwerp zou uitgemaakt hebben van een vernederende behandeling in Griekenland in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, in zijn concreet geval niet zonder meer kan uitgegaan worden van het vertrouwensbeginsel. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), weliswaar in de context van detentie in een gevangenis, blijkt dat naaktfouilleringen aan enkele voorwaarden moeten voldoen om de menselijke waardigheid van de gedetineerde in kwestie zoveel als mogelijk te vrijwaren. Zo moet de maatregel gerechtvaardigd en proportioneel zijn in het licht van de veiligheid, handhaving van de orde of het voorkomen van misdrijven. Bijkomend kan zij - in een context van gevangenen - enkel worden uitgevoerd op een wijze dat het leed of de vernedering die de gedetineerde ondergaat, niet het niveau van leed bereikt dat inherent is aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het Hof houdt hierbij onder meer ook rekening met de leeftijd, de mentale en fysieke situatie van de betrokkene, of de maatregel werkelijk noodzakelijk is dan wel op arbitraire of automatische wijze wordt toegepast. Ook een eenmalige naaktfouillering kan, in bepaalde gevallen, beschouwd worden als een schending van artikel 3 van het EVRM (zie onder meer EHRM 12 maart

2015, nr. 31305/09, Lyalyakin/Rusland; EHRM 15 juni 2010, nr. 35555/03, Ciupercescu/Roemenië; EHRM 24 juli 2001, nr. 44558/98, Valasinas/Litouwen; EHRM 15 november 2001, nr. 25196/94, Iwanczuk/Polen). Zoals gezegd heeft verweerder in casu genegeerd dat verzoeker gewag heeft gemaakt van een naaktfoullering in combinatie met het ontzeggen van voeding, hij heeft die feiten ook niet betwist. Daarnaast blijkt ook dat verzoeker heeft verklaard reeds mishandeld geweest te zijn in Jemen, feiten die verweerder ook niet betwist en die een invloed kunnen hebben op zijn profiel. Nochtans vereist het Hof van Justitie in zijn arresten Ibrahim en Jawo dat “alle gegevens” van de zaak worden in overweging genomen (HvJ, Ibrahim, pt. 89 en HvJ, Jawo, pt. 91). Evenmin is onderzocht of in casu er enigszins een verantwoording voor een dergelijke maatregel voorlag. Zoals verzoeker aanhaalt, blijkt bovendien niet dat verzoeker een gewelddadig man is die werd opgesloten naar aanleiding van een delict of strafbaar feit. Zijn verklaringen ter zitting lijken dit te bevestigen, doch dit vergt nader onderzoek dat de Raad niet kan doen aangezien hij geen onderzoeksbevoegdheid heeft.

Daarnaast heeft verzoeker ook nog gewag gemaakt van een incident waarbij hij geslagen werd op het achterhoofd door de politie. Verweerder stelt dat verzoeker “op geen enkel moment geprobeerd heeft om klacht in te dienen naar aanleiding van de problemen met de politie”. Verweerder vervolgt dat verzoeker heeft verklaard dat geen enkele instantie in Griekenland een luisterend oor heeft en heeft gezegd dat niemand iets voor hem zou doen. Verweerder acht dit ongestaafde beweringen en stelt dat verzoeker beroep had moeten doen op de hulp en bescherming van de bevoegde autoriteiten in Griekenland. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker terecht heeft aangestipt in zijn verzoekschrift dat indien het geweld dat men ondergaat, niet uitgaat van derden maar is uitgegaan van de Griekse lokale autoriteiten (in casu de politie) zelf, het niet voor de hand ligt om zich tot die politie te wenden om hulp te vragen of klacht in te dienen. Hierbij haalt verzoeker eveneens terecht aan dat het gebrek aan kennis van het Grieks ook een belemmerende factor kan zijn om klacht in te dienen bij een hogere autoriteit. Verder volgt uit het gehoorverslag volgens de Raad niet dat zonder meer kan gesteld worden dat verzoeker op geen enkel moment geprobeerd heeft om klacht in te dienen naar aanleiding van zijn aangehaalde problemen met de politie bij andere instanties. Verzoeker verklaarde dat er op het eiland Chios geen NGO's of andere organisaties waren maar dat hij wel naar de “receptie” ging, doch dat die mensen al niets konden doen voor kleinere zaken, zodat hij niet inzag hoe ze in zo'n geval iets zouden hebben kunnen doen. Het blijkt ook dat verzoeker verklaarde in Tessaloniki naar “de administratie van het kamp” gegaan te zijn, maar dat zij niets zouden gedaan hebben.

Verzoeker tracht dit standpunt te staven door te citeren uit een rapport van Sireas van 2016 waarin wordt gesteld dat *“des études ont démontré qu'une proportion importante de policiers était idéologiquement proches d'Aube Dorée. Des témoignages ont rapporté que des victimes d'agressions racistes ont voulu porter plainte et ont été rabrouées, si pas molestées.”* Ook in het rapport Stiftung Pro Asyl en RSA “Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece” van juni 2017, dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, worden getuigenissen opgenomen van statushouders die gewag maken van geweld of slechte behandeling door de politie.

De informatie die door verzoeker is neergelegd, is gebaseerd op rapporten waarvan de ernst niet wordt betwist door verweerder en waarvan de inhoud niet wordt tegengesproken door verweerder. Verweerder weerhoudt er zich van een nota neer te leggen en heeft de verklaringen van verzoeker niet getoetst aan eventueel andersluidende objectieve informatie over mogelijks geweld door de politie tegen verzoekers van internationale bescherming of statushouders in Griekenland, noch heeft hij onderzoek gedaan naar de eventuele effectieve bescherming door de autoriteiten hiertegen. De Raad kan in die concrete omstandigheden verzoeker volgen waar hij stelt dat de elementen die hij heeft aangevoerd, niet door verweerder met de nodige zorg werden geanalyseerd (HvJ, Ibrahim, pt 12 met verwijzing naar artikel 4, lid 3, a van de Kwalificatierichtlijn omgezet in artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet; verwijzingen in het arrest Ibrahim naar het arrest Jawo en “aldaar aangehaalde rechtspraak” hetgeen verwijzingen betreft naar EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland. Zie MSS ptn 352, 359 en 389).

Ter zitting stelt de gemachtigde van verweerder, volgend op de verklaringen van verzoeker ter zitting, dat het ondergane geweld door de Griekse politie onvoldoende zwaarwichtig is. De Raad kan dit standpunt thans niet zonder bijkomend onderzoek volgen, noch beschikt de Raad over voldoende informatie aangaande de mate waarin men in Griekenland op effectieve wijze bescherming zou kunnen krijgen van de Griekse autoriteiten tegen dergelijke feiten.

In casu herhaalt de Raad dat het mogelijk is dat verzoeker reeds een vernederende behandeling heeft ondergaan in Griekenland in de zin van artikel 4 van het Handvest. Deze kwesties vereisen evenwel een onderzoek waarvoor de Raad niet de bevoegdheid heeft. Het is immers noodzakelijk de concrete omstandigheden van die aspecten van het relaas verder te onderzoeken en na te gaan in welke mate men in Griekenland op effectieve wijze bescherming kan krijgen van de Griekse autoriteiten tegen dergelijke feiten (in dezelfde zin RvV 8 augustus 2018, nr. X).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM blijkt.

Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES